

Men jeg vil bare lige sige, at den debat om fejl og svig og lignende jo ikke hører hjemme her. Her er jo ikke tale om fejl. Der er jo ikke tale om svig. Der er tale om noget, der er meget åbenlyst, nemlig en rabatordning, som blot er urimelig, og det er sådan set den, vi er imod. Regeringen er imod den, og jeg har egentlig ikke hørt nogen sige, at man er for den. Vi er faktisk imod den.

Sagen er blot, som det også er blevet sagt, at vi har et system, hvor der er vetoret, og derfor drejer det sig om at finde de fælles løsninger, hvor man så kan have konsensus. Der er så det element i det her, at på trods af at der kommer nye lande ind, er der altså nu en aftale om, at man i 2009 skal gå ind og lave en fornyet gennemgang af de systemer og i virkeligheden danne grundlag for nye beslutninger – også om det, som egentlig er skadevirkningen i kompromiset, nemlig at nye lande kom ind. De ordninger er jo, som det er aftalt, ude i 2013. Så er de væk igen.

Man kan sige, at vi står med noget, som er en følge af et kompromis. Men jeg vil blot sige, at jeg egentlig er glad for, at vi er i stand til også blandt de lande at indgå kompromiser, for det er jo i virkeligheden det, der giver basis for, at vi er i stand til at leve sammen og respektere hinanden, selv om ikke alle får deres ønsker opfyldt. Der er altså tale om en ratifikation, som jo som sagt er baseret på, at vi i forvejen har behandlet det i det danske Folketing og givet mandatet i den ordning, vi jo nu har, i Folketingets Europaudvalg, og at Danmark har gjort nøjagtig det, som vi har aftalt i bred forståelse her i Folketinget, nemlig at gøre, hvad vi kan for at sikre et, om jeg så må sige, så godt kompromis som muligt, herunder inden for de rammer, vi f.eks. har kæmpet for vores andel til forskning m.v. i.

Der er altså blevet givet og taget, og så er udfordringen der jo stadig – og det er så det, der er så godt ved politik: Man får aldrig løst alle udfordringerne på en gang. Men der er altså noget nyt, der står for døren, når man diskuterer landbrugspolitik eller de rammer, som kommer til at gælde for rabatsystemet. Opfattelsen er jo også, at det skal afvikles. Så når nye lande kommer med, er det, fordi de selv anerkender, at der er urimeligheder i det her system, men så vil de altså have deres andel af urimelighederne, om jeg så må sige.

Jeg er ikke i tvivl om, at over tid vil man se, at også det her problem bliver løst i fælles fordragelighed. Men så kan man selvfølgelig have den indstilling, som hr. Frank Aaen har, og som jo er

sådan en smuk, anarkistisk indstilling, nemlig at man kun vil betale til det, som man selv synes man får fordel af. Det er jo sådan set et synspunkt, som mange kan have, og så vil jeg bare sige, at så går det ikke alene ud over EU-samarbejdet, men det går også ud over det almindelige nationale samarbejde, hvis det princip, som hr. Frank Aaen taler om, nemlig at man kun vil betale til den del, han selv synes om, skal følges. Det lyder jo egentlig meget rigtigt, jeg tror bare, at det er meget svært at praktisere.

Derfor kommer man frem til det, som fru Elisabeth Arnold og andre også var inde på, nemlig at det så ikke er vetoretsystemet, der egentlig skal være det bærende, men at man søger flertal. Vetoretten betyder lige præcis, at hvis ikke alle kan få det, præcis som de selv vil, kan de andre slet ikke få noget som helst. Så man kan sige, at det politiske vel er, at man også i det europæiske samarbejde baserer sig på, hvad man kan opnå gennem en politisk debat, og hvad man kan samle flertal omkring inden for det, som så i øvrigt er hjemlet i traktaten, og som man overhovedet skal forholde sig til i samarbejdet.

Jeg vil sige, at på trods af det negative, man kan sige om rabatsystemet, så er der altså en opfølgning på det arbejde, som i forvejen er foretaget i Folketinget, og som forstandige partier også til stadighed er med til at underbygge, nemlig vores europæiske samarbejde.

Kl. 17:54

Formanden:

Der er en kort bemærkning til finansministeren fra hr. Frank Aaen.

Kl. 17:54

Frank Aaen (EL):

Det er, fordi der før var en diskussion om, hvorvidt jeg sådan skulle gå ind for enstemmighed i alle livets forhold. Jeg har det helt fint med, at man i et velfungerende demokrati træffer en afgørelse gennem en afstemning, og så gælder afstemningen. Det gør den jo typisk tit på f.eks. skatteområdet i Danmark. Men EU er ikke demokratisk. EU er hamrende udemokratisk, industriinteresser og store lande og alle mulige spiller en alt for stor en rolle med hensyn til, hvilke beslutninger der kan træffes.

Derfor er jeg imod, at man bare lægger alle mulige beslutninger derned til flertalsafgørelse, for flertalsafgørelser kræver altså, at man har et samfund, hvor man er enig om, at man også har et demokrati, og hvor man holder sammen og ønsker at være sammen, og ikke sådan en forening med mangel på demokrati som EU.